

Колумб е бил глупак

—•Робърт Хайнлайн•— •преведе Милена Савова•—

- Редно си е да се полее сделката - бодро заяви дебелакът, надвиквайки климатика. - Пийте, професоре, че вече изоставате с три чаши.

В прохладния полумрак на бара през прага пристъпи нов посетител и дебелакът радостно изрева:

- Ей, Фред! Фред Нолан! Елате при нас! - и се обърна към гост си. - Запознахме се по пътя на сам, летим заедно чак от Ню Йорк. Седнете, Фред, запознайте се с професор Епълби - главен инженер на звездолета "Пегас". По-точно, ще бъде негов главен инженер, когато построят звездолета. Току-що продадох на професора партида стомана. Хайде да пийнем по чашка да го полеем!

- С удоволствие, мистър Бърнс - съгласи се Нолан. - А с професора се познаваме. Моята компания му доставя прибори.

- Е, тогава наистина трябва да пийнем, просто е необходимо. За вас какво да бъде, Фред? Един "Старомоден"? А за вас, професоре?

- И за мен. Само че, ако обичате, не ме наричайте "професоре". Първо, не съм професор, и второ, тази титла ме състарява, а аз съм още млад.

- Точно така, док! Пит, два "Старомодни" и един двоен "Манхатън"! А всъщност аз наистина си ви представях като учен от комиксите - старец с дълга бяла брада. Ето, сега се запознахме с вас, и все не мога да разбера...

- Какво именно?

- Защо ви е притрябвало на вашите години да се погребвате в тази дупка...

- "Пегас" не може да бъде построен в Ню Йорк, нали - отбеляза Епълби, - а и оттук е по-удобно да се стартира.

- То се знае, но аз говоря за друго. Вижте сега... С две думи, аз продавам стомана. На вас са ви нужни специални сплави за звездолета - моля, заповядайте, имате ги. Но сега, когато работата вече е завършена, кажете ми, за какъв дявол ви е притягвало всичко това? Какво ви тегли към Проксима-Центавър или към която и да е друга звезда?

- Е, трудно е да се обясни - усмихна се Епълби. - Какво кара хората да се изкачват на Еверест? Кое е тласнало Пири към Северния полюс? Защо Колумб е уговорил кралицата да заложи диамантите си? Никой не е достигнал до Проксима-Центавър, а ние искаме да достигнем.

Барманът донесе питиетата.

- Кажете, Пит - обърна се към него Бърнс. - Бихте ли се съгласил да летите на "Пегас"?

- Не.

- А защо?

- Тук ми харесва.

- У едни живее духът на Колумб, а у други - не - кимна Епълби.

- Колумб е смятал да се върне обратно - знаеше си своето Бърнс. - А вие? Сам казахте, че дотам ще се лети не по-малко от шестдесет години. Вие няма да стигнете!

- Ние не, но нашите деца ще стигнат. А обратно ще се върнат нашите внуци.

- Но... Да не би да сте женен?

- Разбира се. Екипажът се състои само от семейства. Нали знаете, че проектът ще се осъществи от две-три поколения. - Той извади портфейла от джоба си. - Ето, това са мисис Епълби и Диана. Тя е на три и половина.

- Хубаво момиченце - каза Бърнс, като разглеждаше снимката. - И какво ще стане с него?

- Как какво? Разбира се, че ще полети с нас. Да не мислите, че ще я дам в приют! - Епълби допи коктейла си и стана. - Време е да се прибирам. Семейен човек съм - усмихна се той.

- Сега е мой ред - каза Нолан, след като той си тръгна. - От същото ли искате?

- Ъхъ - Бърнс стана от масата. - Хайде да идем на бара, Фред, там

е по-удобно за пиене, а на мен сега ми трябват не по-малко от шест чаши.

- Добре, но защо ще се наливате?

- Как какво? Нима не видяхте снимката?

- Е, и какво?

- Какво ли? Аз съм търговец, Фред, продавам стомана и не ми пука за какво ще я употреби купувачът. Готов съм да продам въже на човек, който се кани да се обеси с него. Но обичам децата и при мисълта за това дребосъче, което родителите му вземат със себе си на тази идиотска експедиция!... Та те са обречени на гибел! Те няма да стигнат дотам!

- Може и да стигнат!

- Все едно, това е безумие. Хайде, побързай, Пит, и налей едно и за себе си. Ето, вземете Пит, той е човек мъдър. Няма да се впусне в никакви звездни авантюри. Хайде бе, Колумб! Глупак е бил тоя Колумб! Ахмак! Да си беше седял в къщи, а не да се шляе насам-натам.

- Неправилно сте ме разбрали, господин Бърнс - поклати глава барманът. - Ако нямаше хора като Колумб, и ние с вас нямаше да седим сега тук, нали така? Просто аз не съм пътешественик по характер. Но вярвам в пътешествията. И нямам нищо против "Пегас". А деца е имало и на борда на "Мейфлауър".

- Това съвсем не е едно и също

—•тера фантастика•—

- възрази Бърнс. - Ако господ е предназначил човека за полети към звездите, щеше да ни създаде с ракетни двигатели.

- Спомням си, че моят старец смяташе за нужно да се въведе закон против летателните апарати, за да не си чупят вратовете разни глупаци и защото на хората не им е отредено да летят. Не беше прав. Хората винаги искат да опитат нещо ново, затова има и прогрес.

- Не мислех, че помните времето, когато хората още не са летели - каза Нолан.

- О, аз съм вече доста възрастен. Само тук живея не по-малко

от десет години.

- А не ви ли липсва свежият въздух?

- Не, когато бях барман на Четиридесет и втора улица, там и помен нямаше от свеж въздух, така че няма за какво да съжалявам. А тук ми харесва. И винаги става нещо ново. Отначало - атомна лаборатория, а сега "Пегас". А най-главното е, че тук е моят дом. И притеглянето е всичко на всичко една шеста от земното. На Земята през цялото време ми отичаха краката, когато стоях зад бара, а тук тежа само тридесет и пет фунта. Не, харесва ми тук, на Луната.

Г Ъ Ш И А С Т Е Т

* В предговора на "Хищните вещи на века" (библ. "Галактика" No 84) на стр. 5 се изброяват книги от братя Стругацки и между тях виждаме две: "Хотелът", "При загиналия алпинист".

Бел. от разбирача: Става въпрос за "Хотелът" "При загиналия алпинист".

* "Цената на бездната" (библ. "Галактика"). Едното мото на едноименното произведение е от Джордж Луис Бърджис.

Бел. от разбирача: Става дума за Хорхе Луис Борхес.

* В послеслова и на двете издания на "Резерватът на таласъмните" (1982 г. и 1985 г.) от Клифърд Саймък ни уведомяват, че "Гробищен свят" от същия автор е издаден през 1972 г.

Бел. от разбирача: Явно на никой не му е пукало да каже през интервала на двете издания, че годината все пак е 1979.